

Николай Русев

ЖИВАРНИК

РАЗКАЗИ

София, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Николай Русев, автор, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1154-2

НИКОЛАЙ РУСЕВ

ЖИВАРНИК

— РАЗКАЗИ —

Всяка прилика с действителни
лица и събития е случайна.

Съдържание

Ракетата	7
Трабантът	11
Играта	18
Селфито	24
Кърлежът.....	29
Осата.....	33
Токмакът.....	38
Кравата	41
Звездата	43
Експрес „Тракия“	48
Любовен разказ.....	52
По план	57
Сельодката	61
Майстор(или Уважение).....	67
Парцелът.....	69
Водното колело	74

Писмото	79
Подаръкът	84
Филмът	88
Спортакус.....	92
Фондът	96
Златни ръце	99
Приложението	103
Гълъбът.....	108
Ейдън.....	111
Малкият Гани	115
Съседите	119
Осми Март	123
Мотивационно писмо	125
Големият Красю	128
Сланината	132
Би-бип.....	136
Телепортация	141
Барнаби.....	145
Будилникът	153
Домашни любимци.....	157
Пощенски код.....	169

Ракетата

До ден днешен, като видя излитаща ракета, нещо засяда в гърлото ми.

Никога не съм виждал на живо излитаща ракета. Гледам ги по телевизията. Навремето в армията имах една, за която се грижех, тя така и не излетя, но това е друга история.

Не съм сигурен защо и кога точно ме обсеби идеята да стана третия български космонавт, но през призмата на всичките години това губи всякакво значение. Възможно е да са репортажите и преките включвания от полета на втория български космонавт, възможно е това да е снимката с автограф от Гагарин, която стоеше на стената в кабинета на дядо ми или просто някоя оцветена книжка, от която се е хилел чичко със скафандър... (Такива бяха чичковците от детството ми – със скафандри, а не с шлифери.)

Наистина не е важно...

Помня, че написах дълго мотивационно космонавтско писмо, адресирано до Байконур (на контактите с НАСА по това време не се гледаше с добро око), което пуснах в пощенска кутия на трамвай номер 3 заедно с писмото до Дядо Мраз. Бях достатъчно голям и знаех истината за Дядо Мраз, но заради малката си сестра редовно пишех и пращах писма.

Отговор от Байконур не получих в продължение на година и реших да взема нещата в свои ръце: „Направи си сам“ имаше на съседната улица!

Попаднах на някакви ракетни чертежи в „Космическата азбука“, обаче ми се сториха прекалено сложни и за няколко дена нахвърлях свои. Скицирах на подвързовъчен кадастрон лист по лист и когато бях готов, слобих всичко подобно на пъзел. Чертежът зае цялата ми стая и забраних на всички да влизат вътре.

Първият жесток проблем, с който се сблъсках, беше чисто бюджетен. Оказа се, че всичките ми спестявания, плюс касичката на малката ми сестра, стигат само за петнайсетина дъски и два-три листа ламарина. А според чертежите имах нужда от много дъски, много ламарина и много бензин!

Всичките ми крънкания за спонсорство от близки и роднини удряха на камък веднага щом им покажех нарисуваните схеми в стаята си. Имах нужда от съдружници. Предложих на Мандата от съседния вход да участва. Той се съгласи и даде пари. Купът дъски в двора на кооперацията започна да изглежда по-внушително, но трябваше още много ламарина, с която да обковем корпуса на ракетата, за да не се за-

пали от горящия бензин. Колкото и да го мислех, бях принуден да включа и дебелията Елена от четвъртия етаж, за която бях сигурен, че не си е пипала спестяванията, откакто затвори хладилника на ъгъла.

Дебелията Елена напълно оправда очакванията ми. Финансовата ѝ инжекция изстреля проекта на едно друго ниво и само за две седмици туловището на бъдещата ракета започна да придобива реална форма.

– Каква е тая катерушка? – дочухах коментари на случайни минувачи, а аз само клатех глава със снизхождението на привилегирован да бъде най-посветен от всички и забивах пирон след пирон.

Освен че имахме всички необходими материали, успяхме да купим 20 литра бензин, който да налеем в резервоара, две касетки кисело мляко (бях убеден, че киселото мляко е най-подходящата храна за космоса), солидно количество консерви „Копърка“, „Ропотамо“ и – разбира се – „Пастет апетит“.

Подготовката течеше с пълна пара, аз бях изключително доволен и спокоен – до момента, в който направих някакви свои си изчисления и стигнах до извода, че с товар като дебелията Елена има голяма вероятност ракетата да не излети.

Споделих своите опасения с другите членове на екипажа (в случая Мандата и малката ми сестра, която нямаше как да отлъча заради предоставената от нея зарче-касичка) и взех управленско решение – Елена остава да ръководи полета от земята!

Очаквах от нея повече ентузиазъм, когато отидох да ѝ го съобщя... Или поне малко повече разбиране...

Изслуша няколкоминутната ми лекция за значимостта на наземния персонал, изгледа ме лошо и тръшна вратата.

Знаех, че ще последва нещо лошо. Беше много вероятно да пребие мен и другите членове на екипажа. И тия нови опасения споделих с останалите и взехме решение да си стоим по къщите и да не мърдаме никъде.

На другия ден гледката на двора беше ужасяваща. Дебелата Елена бе помляла ракетата до такава степен, че всякакви идеи, дори за частична реставрация, изглеждаха абсурдни...

И така...

До ден днешен, когато видя излитаща ракета, нещо засяда в гърлото ми. Нормално ли е толкова много да искам да бъда изстрелян?